

videre eller ikke i den Bevægelse, som har ført de 2 Lovforslag, af hvilke vi nu behandler det sidste, frem, er det maaske ikke Øjeblikket til, al den Stund der i Øjeblikket er nedsat en Skolekommission, som netop skal tage alle disse Spørgsmaal i hele deres Omfang op til Overvejelse og vel ogsaa lægge Planer for den højere Skoles fremtidige Udvikling paa det Grundlag, som Kommissionen maatte foreslaa. I dette Øjeblik er der altsaa ingen Grund til at komme ind paa andet end Betimegheden af, at det, som det foreliggende Lovforslag indeholder, bliver virkeliggjort, og i den Retning kan jeg tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelsen deraf, ligesom tidligere Talere har forsikret det samme paa deres Partiers Vegne. Jeg skal altsaa anbefale, at Lovforslaget i alt væsentligt vedtages, som det foreligger, selv om man maaske i et Udvalg med Rette vil føle sig foranlediget til dels at søge Oplysninger, dels maaske at foreslaa en eller anden underordnet Ændring i de Bestemmelser, Lovforslaget i Øjeblikket indeholder.

Johansen: Dette Lovforslag har jo været til Behandling i det andet Ting i omtrent 5 Maanedere. Man var efter disse 5 Maaneders Forløb saa nogenlunde enig om det, og det havde egentlig været at vente, at det ogsaa i dette Ting vilde blive vedtaget uden at blive henvist til Behandling i et Udvalg. Naar der desuagtet nu kræves Udvalgsbehandling, kan jeg selvfølgelig for mit Vedkommende heller ikke have noget derimod, der kan altid være et eller andet, der maaske bør rettes, altid være et eller andet at tale om. Man kan maaske ogsaa tænke sig, at en Udvalgsbehandling kan kræves alene af den Grund, at man dog skal vise, at Landstinget ogsaa er til for noget. Jeg har, som sagt, intet særligt imod, at man, naar man ønsker Udvalgsbehandling, faar sit Ønske opfyldt.

Et Resultat af de lange Overvejelser i det andet høje Ting er jo, at Lovens Ikrafttræden udsættes et Aar. Det er der, som Forholdene ligger, intet at gøre ved, det maa vi finde os i, men jeg vil gerne i denne Forbindelse have Lov til at pege paa, at der i alt Fald hos enkelte af de Lærere, som det drejer sig om, er Uro i Anledning af denne Udsættelse. Jeg ved, at der er en Del af disse Lærere, der frygter for, at det skal betyde et økonomisk Tab for dem eller rettere betyde, at de ikke faar de økonomiske Goder, de har

ventet sig ved Lovforslagets Ikrafttræden, allerede i Aar. Af den højtærede Ministers Udtalelser i Folketinget angaaende denne Side af Sagen tillader jeg mig imidlertid at tro, at det ingenlunde vil blive Tilfældet, og at de Lærere, det her drejer sig om, vil blive lige saa gunstigt stillede, som de vilde være blevet, hvis Loven var traadt i Kraft allerede den 1. August i Aar.

De to Ordførere for Venstre (Kragh) og det konservative Folkeparti (Oluf Jensen) var inde paa at omtale en Række Enkeltheder, som jeg ikke skal komme ind paa, navnlig fordi det vilde blive Gentagelser. Men jeg vil gerne have Lov til at bemærke, at min Interesse ved dette og lignende Lovforslag for en stor Del drejer sig om, i hvor høj Grad vi ved vor Skolelovgivning kan skabe lettere Adgang for de mindre bemidlede i vort Samfund til en højere Undervisning end den, de tidligere i alt for høj Grad har været henviste til. Jeg haaber, at ogsaa dette lille Lovforslag maa bidrage til, at Adgangen til bedre og højere Undervisning bliver lettere for alle dem i de brede Befolkningsslag, der har Evner og Betingelser for at kunne tage mod en saadan Undervisning. Jeg haaber navnlig, at de Kostskoler, der 3her er Tale om, i Forbindelse med dem, vi allerede har, som Sorø og Herlufholms, maa blive anvendt i størst mulig Udstrækning netop som Skoler for de mindre bemidlede eller ubemidlede. Jeg hører ganske vist undertiden den Indvending mod de Ønsker, som jeg og mange andre har i denne Retning, at dersom vi gør Adgangen alt for let, dersom der ikke skal være visse Betingelser, og navnlig dersom der ikke skal stilles visse økonomiske Krav, vil vi faa alt for mange Studenter i vort Land. Jeg nærer ikke denne Frygt. Jeg mener for øvrigt, at dersom der skulde være Fare derfor, kunde man indrette en saa skarp Optagelsesprøve, at det i nogen Grad kunde bidrage til, at vi undgik det. Men jeg ser for øvrigt ikke, hvorfor vi skal være saa bange for at faa for mange Studenter. Jeg betragter det nærmest som en af de sædvanlige konservative Betæneligheder, som vi altid møder, naar det drejer sig om et eller andet, der skal komme de ubemidlede til gode, og jeg tillægger det ikke særlig Betydning. Jeg kan heller ikke i og for sig se, at det skal være absolut givet, at Studentereksamen og den højere Undervisning kun skal have det ene Maal at skaffe sine Inde-